

ČTVRTEČNÍ KLUB AMATÉRSKÝCH DETEKTIVŮ 5

RICHARD OSMAN

„Skvostně napínavé“
JEFFERY DEAVER



„Dobré až hanba“
IAN RANKIN

Neskutečná

KLIKA

NESKUTEČNÁ
klika

**RICHARD
OSMAN**

**NESKUTEČNÁ
kliša**

slovarť

The Impossible Fortune Copyright © Six Seven Entertainment Ltd, 2025
Text copyright © 2025 Richard Osman
Translation © 2026 Barbara Hajná
Czech edition © 2026 Nakladatelství Slovart, s. r. o.
All rights reserved

Neskutečná klika

Z anglického originálu *The Impossible Fortune* přeložila Barbara Hajná

Redigovala Hana Pernicová

Korektury Jana Kunová

Editorka Kateřina Eliášová

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., Oderská 333, 196 00 Praha 9,
v roce 2026

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydání první

ISBN 978-80-276-1345-8

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

info@slovart.cz

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce

Věnováno Matovi a Anisse

Na internetu se dá najít návod, jak vyrobit bombu. Pokud víte, kde hledat.

Co koupit, kde to sehnat. Jak to dát celé dohromady. Jsou tam i videa. Muži v kuklách, vyzbrojení šroubováky. Pracují na malinkých pracovních pultech v garážích postavených z tvárníc a svářejí k sobě různé drátky.

O žádném riziku se tam vlastně nemluví. Ovšem rizika jsou i bez řeči jasná. S výbušninami zacházejte opatrně, to snad dá rozum, ne? Není přece nutné nikoho doslova varovat „tohle doma nezkoušejte“, že?

Najdete návody na velké bomby, malé bomby, hřebíkové bomby, chemické bomby, všechny možné bomby, po jakých byste kdy mohli zatoužit.

Tentokrát se hodí bomba malé až střední velikosti. Dost stabilní, aby se dala přenášet, dost silná, aby dokázala zabít.

Nakonec bylo nejjednodušší využít jednu z těch webových stránek, které odvedou veškerou práci za vás. Bombu vám vyrobí na zakázku, přesně podle vašich požadavků, doručí ji, a pokud to potřebojete, pomůžou vám ji dopravit na místo určení. Takle konkrétní firma má velmi dobré recenze. Nabízí dokonce i záruku vrácení peněz pro případ, že by snad bomba nevybuchla. Nazývají ji „bum, nebo nic“.

Levné to není, je třeba sečíst náklady na odborníky, na výrobu, na doručení a především na skutečnost, že se celá transakce

odehrává v naprostém utajení. Jestli chcete vědět, na kolik takhle přijde lidský život, je to něco kolem sedmadvaceti tisíc liber. Ovšem bez DPH i jiných daní. Pochopitelně.

Jenže za těch pár babek navíc to stojí. Až ta bomba konečně vybuchne, tak už si o peníze vůbec nebude třeba dělat starosti, že?

Samozřejmě nejde jen o prachy. Svým způsobem přesně naopak.

No tak jo, času není nazbyt.

Hodiny tikají a nejsou v tom samy.

Joyce

Vím, že už jsem docela dlouho nic nenapsala, moc se omlouvám.

Nejspíš jste uvažovali, kam jsem se asi poděla. Neutekla jsem třeba na Bahamy s nějakým policejním psovodem? Zrovna tohle se mi totiž onehdy zdálo. Pak jsem se probudila, protože Alan za oknem zahlédl verveku a začal na ni štěkat.

Ale jde jen o to, že jsem s tou svatbou měla tolik práce, až mi vůbec nezbyl čas na přemýšlení. Je to úplný kolotoč.

To máte floristku, dort – jak může být dort takhle drahý? Vždyť jsou to jenom vajíčka, cukr a troška margarínu, ne? Uvědomuju si, že je taky nazdobený, ale stejně. Potom šaty, to byla celkem zábava, všechny jsme si daly koktejl se šampaňským. Dokonce jsem byla na manikúře – samozřejmě jsem už tyhle podniky viděla, ale vždycky jsem se styděla do nich vejít. Ale bylo to moc milé, a až se zas někdo bude vdávat, možná tam půjdu znovu.

Velký den nastane zítra. Svatba ve čtvrtek? No ano. Co jen to pořád s těmi čtvrtky máme?

Vaše jediné dítě se nevdává každý den, že? Někteřím lidem tady ve vsi se už vdávají vnučky, ale kdepak Joanna, ta si dala načas, a podle mě to tak nejspíš bylo dobře. Bez ohledu na opačná tvrzení, která jsem možná vyslovila v průběhu uplynulých let. Když si jen pomyslím, že loni touhle dobou ještě byla s tím fotbalovým funkcionářem.

Před Paulem.

Joanna a Paul se seznámili na internetu. Kdekdo – no, Ron – mi říká, že bych měla zkusit online seznamky, jenže se bojím, že by každému šlo jenom o údaje k mojí kreditní kartě. Ibrahim mě upozornil, že před lidmi v parku nesmím nikdy zmiňovat Alanovo jméno, protože to je informace, která se dá využít ke krádeži hesel. Namítla jsem, že Alanovo jméno se v žádném z mých hesel nevyskytuje, ale trval na svém. Takže když se mě někdo zeptá, jak se Alan jmenuje, řeknu, že Joyce. A když se pak dotýčný zajímá, jak se jmenuju já, tak se s ním zdvořile rozloučím.

Už jsem se zmínila o floristce a o dortu a o šatech a tak dále, ale vynechala jsem fakt, že ohledně všech těchhle položek – a ještě ohledně řady dalších – jsme se s Joannou *pohádaly*. Na svatbě například nezazní žádné církevní skladby, jenom Backstreet Boys. Došlo dokonce i na moment, kdy jsem Joannu musela vyzvat: „Jestli nechceš, abych ti pomáhala, tak to prostě řekni,“ a ona opáčila: „Nechci, abys mi pomáhala, mami,“ a to mě rozplakalo, což zase rozplakalo Joannu, která vzápětí prohlásila, že samozřejmě chce, abych jí pomáhala, a já opáčila, že vím, že se jí do všeho pleťtu, dobře to vím, a zrovna doprostřed téhle scény vkročil chudák Ibrahim, načež z místnosti zvolna vycouval. Jak už jsem v minulosti uvedla, Ibrahim není žádný prostáček, leda pokud jde o psy a o hesla.

Joanna a já se na svatby díváme odlišně, na tom není nic překvapivého. Jestliže se odlišně díváme na lepek, budou se naše názory lišit i ve většině ostatních otázek. Já mám svůj určitý přístup (vypěstovaný během dlouhého a šťastného života) a Joanna zase svůj. Který Ron nazývá „londýnský“.

První hádka propukla asi tak pětáctýřicet vteřin potom, co mi Joanna s Paulem oznámili, že se budou brát. Ta zpráva mě nadchla. Jistě, od jejich seznámení neuplynula nijak dlouhá doba a na

Netflixu se člověk dozví o nejrůznějších případech, že, ale stejně jsem byla nadšená. Paul je báječný, vůbec ne jako ty typy, se kterými Joanna obvykle chodí, což bývají zřejmě většinou milionáři nebo Američani. Ne že bych snad něco měla proti milionářům nebo Američanům, to vůbec ne, jen si vezměte například George Clooneyho, ale pestrost je kořením života a Paul učí na univerzitě (jenom v Middlesexu, ale stejně). A univerzitní profesor, to je povolání na celý život, což se o fotbalových funkcionářích nebo milionářích tak úplně říct nedá.

Takže k té první hádce.

Objala jsem Joannu a objala jsem Paula a zeptala jsem se Joanny, jestli plánují velkou svatbu, a ona odpověděla, že to v žádném případě, chce jenom malý intimní obřad, a já na to, přesně slovo od slova si to nepamatuju, ale něco ve smyslu „á, to je škoda, ale co na tom,“ něco naprosto neutrálního, vždyť mě znáte, a Joanna na to: „Co je škoda?“ Vyslovila to velmi zdvořile, protože u toho byl Paul, ale já poznala, že je zle, takže si v duchu říkám, no, hned to vyžehlím, a povídám: „Ale na mě vůbec nedbejte, mě jenom napadlo, že na svatbu takové starší nevěsty by rádo přišlo hodně lidí,“ a Joanna opáčila, zase velice klidně: „Starší nevěsty?“ a mě napadlo, tos tomu dala, Joyce, a opravila jsem se: „Ne, ne starší, já jen, že pro hodně lidí, kteří uzavírají sňatek v tvém věku, je to už druhá svatba, protože se předtím rozvedli,“ a zas mi rázem bylo jasné, že touhle poznámkou jsem ničemu nepomohla. Paul na to něco řekl, jenže ani jedna z nás ho neposlouchala, protože náš spor dospěl k velmi delikátnímu bodu. Joanna se usmála (ale očima ne, na těch se to vždycky pozná, že?) a prohlásila, že jí vyhovuje malá svatba a vdává se ona, takže to taky malá svatba bude. Chápala jsem, jak to myslí, ovšem víte, jaká jsem, já už měla plnou hlavu družiček a pohledných uvaděčů a kytic a tance. Něco jako v seriálu *Bridgertonovi*,

jestli to znáte. Úplně jsem viděla zástup šťastných přátel, jak si všichni utírají slzy dojetí a chválí mi klobouk. Viděla jsem se s Elizabeth, Ronem a Ibrahimem. Já bych stála v první řadě, oni by mohli být za mnou. Mohli by se ke mně naklonit a pošeptat mi, jak mi to sluší. Tohle všechno mi kroužilo hlavou, zatímco jsem říkala: „Určitě víš nejlíp, jak na to. Jako vždy, že?“ V ten okamžik Joanna Paula požádala, aby šel nám všem uvařit čaj.

Když to teď píšu, uznávám, že jsem tu situaci skutečně mohla zvládnout trochu lépe.

Joanna přistoupila úplně blizoučko ke mně a pronesla, že se nenechá rozčilit, protože Paul ji ještě opravdu rozčilenou nikdy neviděl a ona má za to, že než Paul pozná, co v rozčilení dokáže, bude nejlepší mít za sebou už tak rok a půl manželství (v tu chvíli se to nehodilo, ale měla jsem chuť ji ujistit, že co se toho týče, má úplnou pravdu. Než jsem se takříkajíc v plném nasazení předvedla já Gerrymu, už jsme bydleli v třípokojovém domku v Haywards Heath a čekali dítě, takže na to, aby si náš svazek rozmyslel, bylo pozdě). Dále Joanna uvedla, že bude mít malou svatbu, bez jakéhokoli rozruchu, zato se spoustou lásky, a já na to řekla, i když teď si uvědomuju, že jsem neměla říkat nic, že velká svatba nemusí znamenat žádný rozruch a že v tom Joanna možná nemá úplně jasno, načež vstoupil Paul a zeptal se, kde je mléko, a my obě s pohledem upřeným jedna na druhou odpověděly: „V ledničce.“

Mimochodem, já chápala, že Joanna je v právu, opravdu jsem to chápala. Jenže na její svatbu jsem se těšila ode dne, kdy se narodila, a v hlavě jsem si ji přehrávala už tolikrát, že jsem si nemohla pomoci a počínala jsem si nerozumně. Teď už to vidím naprosto zřetelně, ale v ten moment mi to nedocházelo. Když jsme se brali s Gerrym, žádnou velkou svatbu jsme si nemohli dovolit. Byla to nádherná událost, ale skromná. Měli jsme tam jen rodiče, sousedy

z domu číslo 17 (ale ty z domu číslo 13 ne, což souviselo s jedním incidentem, který se týkal zastřihování živého plotu), Gerryho svědka z práce, pár mých kolegyní – zdravotních sester a dvě sestřenice, které se od účasti na svatbě nedaly odradit. Po obřadu jsme šli do hostince na sendviče (měli jsme zamluvený salonek) a druhý den jsme oba zase byli v práci.

Takže tohle všechno jsem odvykládala Joanně. Věděla jsem, že tahám za kratší konec provazu, a napadlo mě, že když se zmíním o Gerrym, třeba tak získám trochu času. A Joanna se pak ke mně naklonila a objala mě a řekla: „Pořád si představuju, jak mě táta vede k oltáři“, a já, inu, já jsem si to představovat nemusela, protože jsem si to už v minulosti představila tolikrát, že mi to začalo připadat jako skutečnost, a tak jsem jí objetí oplatila a uvědomila jsem si, že život nemůže pořád vypadat jako v *Bridgertonových*.

Takže Joanna plakala a vzpomínala na svého tatínka a já taky plakala a vzpomínala na něj a vtom se vrátil Paul se dvěma šálky čaje a poznamenal: „Taky jsem nevěděl, kde je cukr, ale už jsem se bál zase se ptát“, což znělo přesně jako od Gerryho, a mně došlo, že je mi jedno, jestli bude svatba velká nebo malá, a že mi záleží jen na mé překrásné dceři a na tomhle báječném chlapíkovi. Na druhou stranu, ať bude ta svatba sebelepší, Joanna mi nemůže zabránit v tom, abych si pořídila nový klobouk.

Paul nám každé dal šálek čaje a kapesníček a já řekla Joanně, že ji mám ráda, a ona řekla, že ona mě taky, a Paul řekl: „Jenom pro příště, kde je ten cukr?“ A já odpověděla, že ve skříňce nad mikrovlnkou, a Joanna se zeptala, jestli v mikrovlnce nemám nějaké klenoty nebo kokain anebo třeba pistoli, a já odvětila, že ne. Letošek v tomhle ohledu probíhá pokojně.

Samozřejmě se stále každý čtvrtek scházíme, Elizabeth, Ron, Ibrahim a já, a prakticky denně zaskočíme jeden k druhému

do bytu (tedy s Elizabeth to nepodnikáme zas tak často – ještě pořád potřebuje víc času sama pro sebe), ale už nějakou dobu se nám daří nezaplést se do žádného průšvihů.

Řekla jsem Joanně, že Elizabeth, Ron i Ibrahim budou mít ze zprávy o jejím sňatku ohromnou radost, a vzhledem k tomu, že půjde jen o malou svatbu, všichni tři pochopí, že je nepozve, a Joanna opáčila, že je samozřejmě pozve, a já namítla: „To už by bylo moc, malá svatba je jednou malá svatba, a máš přece jiné hosty, které pozvat musíš“, a pak se Joanna otázala: „Mami, když říkáš, že bys chtěla ‚velkou svatbu‘, kolik by tam podle tebe mělo být lidí?“ a já řekla: „No, asi tak kolem dvou set, to je počet, jaký jsem si představovala“ a Joanna se dala do smíchu. Načež mi sdělila, že její kamarádka Jessica (Jacinta? Jemima?) měla na své svatbě v Maroku osm set hostů.

A tak jsem se Joanny zeptala, kolik hostů podle ní znamená *malou* svatbu, a ona odpověděla: „Asi tak kolem dvou set, mami.“

A tak to krásně vychází. Joanna bude mít tu malou svatbu, jakou si odjakživa přeje, a já budu mít tu velkou svatbu, jakou si odjakživa přeju. Občas se ta odlišná perspektiva rodičů a dětí vyplácí.

Pak jsem se zeptala, jestli by tedy mohli přijít i Bogdan a Donna a možná Chris a Patrice, a Joanna mě upozornila, že bych to zas neměla přehánět, a že můžou přijít na večerní oslavu, kde bude něco kolem čtyř set hostů. Tomu říkám malá svatba, Joanno.

Takže zkrátka svůj svatební oděv už mám vyžehlený a rozložený na lůžku pro hosta. Pořád sem chodím a prohlížím si ho. Nový klobouk mám v krabici. Mark z taxislužby Robertsbridge zajistil minibus, který nás zítra všechny odveze na místo obřadu. Což není kostel, ačkoli v mých představách to kostel byl, ale jedno nádherné venkovské sídlo v Sussexu, které je vlastně mnohem krásnější, než by mohl jakýkoli kostel být, takže jsem se poučila,

že člověk nesmí vždycky důvěřovat vlastním snům. Nebo že musí dovolit ostatním, aby měli odlišné sny.

Takže až se vám ozvu příště, už ze mě bude tchyně. Paulův táta Archie je mimochodem vdovec, těsně přes osmdesátku, nosí knír a budí dojem, že potřebuje, aby se o něj někdo staral. Podle zasedacího pořádku mám sedět u hlavního stolu přímo vedle něj.

Protože jestli se nám v poslední době nedostává průšvihů, totéž platí i o lásce.

A tak připíjím na zítřek a na lásku a na žádné průšvihy.

ČTVRTEK

2

Elizabeth už zase začíná cosi cítit. Přesně by ten pocit nedokázala pojmenovat. Ale něco tu je a nevyvolává to v ní jenom brandy. Náhle zpozorněla, i když prozatím netuší proč.

Ron, který sedí po její levici, právě pozvedá sklenici piva k sussexskému západu slunce. „Už jsem zažil hodně svateb, hlavně svých vlastních, ale tahle byla ze všech nejlepší. Na Joannu.“

„Na Joannu,“ přidá se Ibrahim a zvedne sklenku whisky. Během obřadu plakal ještě víc než Joyce.

„A na Paula,“ doplní Joyce. „Nezapomínejte na Paula.“

„Jeho svědek se teda při projevu předvedl,“ poznamená Ron. Ženichův svědek. *Ten* Elizabeth nejde z hlavy.

„To bylo od nervů,“ namítne Joyce.

„Nervy nenervy,“ opáčí Ron, „zvracení si měl nechat na doma. Tvoje svatba to není, kámo.“

„Strhl pozornost na sebe,“ souhlasí Ibrahim.

Na tom člověku bylo něco divného už předtím, než došlo k tomu nešťastnému zvracení. Co jen to Elizabeth cítí? Mohla by odpřisáhnout, že v jednu chvíli se na ni zadíval. Jenom na okamžik, ale náhodný pohled to nebyl.

„Co tomu celému říkáš ty, Elizabeth?“ zeptá se Ibrahim.

Elizabeth chvilinku uvažuje a zmůže se na lehké pousmání. Usmívá se ale upřímně a ví, že jednou se jí úsměv rozšíří. „Bylo to nádherné – oba působili velmi šťastně. A velmi šťastně vypadá i Joyce.“

„Taky už má v sobě půl láhve šampusu,“ podotkne Ron.

Joyce slabounce škytne. Všichni čtyři přátelé mlčky sledují zapadající slunce a kamennou terasu panského sídla mají přitom sami pro sebe. Zevnitř k nim doléhá hudba a smích.

Elizabeth se zahledí na přátele a vzpomene si na Stephena. Joyce to vycítí – té nic neujde – a položí ruku na Elizabetinu paži.

„Ale děkuju ti, že jsi přišla, Elizabeth,“ promluví. „Vím, že je to ještě pořád těžké.“

„Nesmysl,“ odvěti Elizabeth, která už má na jazyku přednášku na téma soběstačnosti. Jenže Joyce má pravdu: je to pořád těžké. Vlastně skoro nezvládnutelné. Elizabeth znovu upije brandy a sklopí oči. „Nesmysl.“

Otočí se, protože dvoukřídlymi dveřmi na terasu právě vstupuje Joanna. „Já si říkala, kam jste se asi všichni vykradli. Co máte za lubem? Nějakou přestřelku?“

Ron vstane a obejmě ji. „Jen si užíváme chvilku klidu. Jak je na tom svědek?“

„Nick?“ ujistí se Joanna. „Dodává organismu hydrataci.“

Nick, tak se jmenuje. Nick Silver.

„A co ubrus?“ zajímá se Ibrahim.

„Ten je zničený,“ odpoví Joanna. „To uhradíme ze zálohy. A kdo si teď půjde zatancovat? Mami? S tebou chtějí tančit všichni. Zřejmě jim připadáš okouzlující.“

„Já jsem okouzlující,“ potvrdí Joyce a znovu škytne. „To máš po mně.“

Ron pomůže Joyce na nohy. „Možná by si dal na taneček říct i Paulův táta, Joyce.“

„Nezájem,“ opáčí Joyce.

„Na druhou stranu,“ podotkne Ibrahim, „celou dobu, kdy jsme jedli, jsi měla ruku položenou na jeho koleně.“

„Vítala jsem ho do rodiny,“ objasní Joyce.

„To jsem teda ještě neslyšel, že by se tomu říkalo takhle,“ prohlásí Ron a dopije pivo.

„A Ibrahim,“ dodá Joanna, „napadá mě, jestli by sis ty nezatančil se mnou?“

„Bude mi potěšením.“ Ibrahim se ihned zvedá. „Co to bude? Foxtrot? Quickstep?“

„Co ti bude nejvíc sedět k *Like a Prayer* od Madonny,“ odpoví Joanna.

Ibrahim přikývne. „Budeme improvizovat.“

Teď už se zvedli všichni a míří ke dveřím. Jenom Elizabeth zůstává na místě. Joyce kamarádce položí ruku na rameno.

„Ty nepůjdeš?“

„Za deset minut,“ řekne Elizabeth. „Jen běž a bav se.“

Joyce jí rameno stiskne. Od Stephenovy smrti zachází s Elizabeth tak jemně, tak citlivě. Žádné proslovy, žádné květnaté projevy soustrasti, žádné bezobsažné fráze. Joyce tu byla, když vycítila, že je zapotřebí, a mizela ve chvílích, kdy pochopila, že Elizabeth potřebuje trochu času. Ron poskytoval objetí, Ibrahim, ten velký psychiatr, se ji občas pokoušel postrčit tím či oním směrem a mysl si, že si toho Elizabeth nevšimne. Zato Joyce? Elizabeth odjakživa ví, že Joyce disponuje emoční inteligencí, která jí samotné chybí, ale letos se v jejím chování projevuje vysloveně výjimečné, nenucené kouzlo. Parta mizí ve dveřích a Elizabeth je opět sama.

Opět? Elizabeth je teď sama pořád. Pořád, a přitom nikdy: zůstává s ní žal.

Slunce už zapadlo za South Downs. Stále sama a nikdy sama. Elizabeth znovu cítí, jak se její smysly probouzejí. Ale čím to?

Zleva, kde pod terasou roste stromořadí, k Elizabeth dolehne jakýsi zvuk. Zpoza vysokého dubu vykročí nějaký muž a zamíří k ní.

Takže o tohle šlo: kdosi se tu pohyboval ve stínech. To tenhle vjem v ní ožíval. Muž začne po kamenném schodišti stoupat na terasu a světlo v něm postupně odhalí už známou postavu, Nicka Silvera, toho svědka. Nick kývne směrem k židli vedle Elizabeth.

„Můžu?“

„Prosím,“ odvětí Elizabeth. Zevnitř zaslechne nadšený jásot. Nepochybně ho vyvolal Ibrahimův tanec. Nick se posadí.

„Vy jste Elizabeth,“ prohlásí. „Vím, že to už víte.“

„Obávám se, že ano,“ potvrdí Elizabeth. S úlevou si povšimne, že si Nick převlékl košili. „Trápí vás něco, pane Silver?“

Nick přikývne. Vzhledne k obloze a pak se podívá na Elizabeth. „Jde o to, že dnes ráno se mě někdo pokusil zabít.“

„Chápu,“ opáčí Elizabeth. Così se v ní prudce probudí k životu. Během uplynulého roku jí připadalo, že jí srdce bije pouze mechanicky, jako stroj, pumpa, která ji proti její vůli udržuje na živu, teď ho však vnímá jako součást těla. „Víte to určitě?“

„Rozhodně,“ ujistí ji Nick. „Tohle člověk pozná, že?“

„A máte nějaký důkaz?“ zajímá se Elizabeth. „Vaše generace často přehání.“

Nick zvedne mobil. „Mám.“

Elizabeth cítí, jak ji k sobě přitahuje známá síla. Neměla by před ní utéct, dokud ještě může?

„Má někdo důvod, aby vás chtěl zabít?“ zeptá se. Neutíká. Samozřejmě, že neuteče. Kam by vůbec mohla utéct? O všechnu pevnou půdu pod nohama už přišla.

Nick kývne. „Jo. Hodně dobréj důvod. Popravdě řečeno.“

V Elizabethině mysli vyvstane schůdná stezka: je to stará stezka, zarostlá plevelem, ale je tady. „A víte, kdo to je?“

„Je tohle jen mezi náma?“ otáže se Nick. „Můžu vám důvěřovat?“

„To je otázka pro vás, pane Silvere,“ podotkne Elizabeth. „Ne pro mě.“

Ten člověk se i v teplém večeru třese. „Pár jmen vám poskytnout můžu, to jo.“

„Takže vás chce zabít víc než jen jeden člověk?“ povytáhne Elizabeth obočí. „A přitom vypadáte celkem neškodně.“

„Děkuju,“ odvětlí Nick.

„Proč jste přišel za mnou?“ chce vědět Elizabeth. „A ne například za našimi dobrými přáteli od policie?“

„Já jen...“ spustí Nick. „Policii to ze spousty různých důvodů říkat nechci a o vás jsem slyšel od Paula. O vaší pověsti.“

„Určitě přeháněl,“ poznamená Elizabeth. Člověk kolikrát zapomene, že vůbec nějakou pověst má.

„Tak mě napadlo,“ pokračuje Nick a dívá se na ni se strachem, který už během života viděla tolikrát. Ten strach jedince, který už jednu nohu přehodil přes okraj útesu. „Kdybych vám to všechno povověděl, znáte někoho, kdo by mi mohl pomoci?“

Elizabeth se chystala, že účast na téhle svatbě odřekne. Že radši zůstane doma a bude si číst. Dívat se na Stephenovo křeslo. Trestat se. Ale místo toho nakonec souhlasila. Così jí říkalo, že už nastal čas začít znovu. Myslela si, že ji sem táhne hlavně možnost podívat se na zamilované lidi, ale kdepak – ono šlo o něco mnohem lepšího. O svědka, kterého chce někdo zabít.

Potíže mají hodně společného s láskou: když nastane ten správný čas, najdou si vás. A tak tedy Elizabeth přišla na svatbu.

Jestli zná někoho, kdo by mu mohl pomoci? Elizabeth se zahledí na Nicka, přikývne a vezme ho za ruku.

„Ano, pane Silvere, znám.“